

Lazar Stojnović

DANIJELA GUNJIĆ RESANOVIĆ I DRAGOSLAVA DAGA GUNJIĆ

Galerija kruševačkog pozorišta, oktobar 2005.

Kroz širom otvorena vrata umetnosti Danijela Gunjić Resanović i Dragoslava Daga Gunjić smelo su iskoráčile u polje mogućnosti gde silnicama bića i logosom linije, boje, forme i svetlosti duboko zaoravaju brazde vlastitosti. S neskrivenom verom u etiku i estetiku stvaralačkog čina, nadničari slikarstva uspinju se stepenicama duha do astralnih vidika na čijim azurnim horizontima pronalaze način da se oslobode okova zemnosti, otkrivaju puteve da izađu iz sopstvenih granica i da svoj život razgranaju i umnože. U toj inosferi estetičkog privida bore se sa sobom i svetom oko

sebe, gde je sve san i varka, gde je sve drugačije nego što izgleda, crtaju i slikaju svoj upitnik nad prazninom postojanja i bave se čovekovom tajnom a ne njegovom sudbinom. Nižu se nestvarno stvarni likovni prizori, kao brojanice oka i duha, koji slikovito beleže grozničavo pulsiranje želje da se lutajućim utiscima i zamišljenim postupcima profilišu dimenzije realnosti, osvetle reflektorima introspekcije lagumi sopstva ili stavljanjem u odnos dalekog i bliskog dodirne raznolikost života.

U naponu humanog obistinjenja **Danijela Gunjić Resanović** akciju kreativne svesti usmerava na razumevanje sebe i stvarnosti. Fragmentizovan svet, čiji fenomeni i sadržaji u izvesnoj meri odgovaraju psihološkom profilu njene ličnosti, pogodan je da se o njemu stvara slika samo treba imati lucidnosti da se posmatra u času kad ga niko drugi ne

gleda, kad i sam ne zna da ga neko drugi posmatra, uhvatiti ga u nekom neočekivanom pokretu, trenutnoj igri svetlosti i senke koja će već sledećeg momenta nestati. Svesna da postoji nešto dalje od onog što vidimo i što naziremo, da sve vidljivo počiva na nevidljivoj osnovi, dinamičnom oštrinom zapažanja prozire koprenu čulnog privida, zalazi u samo "srce" stvari i beleži autentični karakter postojećeg. U istraživanju stvarnog služi se fotografijom kao predloškom ali se prema njoj ne odnosi pasivno i ropski, ona nije cilj već samo sredstvo da usmerene slobodne asocijacije transformiše u osmišljene likovne inetervencije i svojom rukom, srcem i umom udahne nov život i podari energiju vitaliteta zaustavljenom i zamrznutom, trenutku večno promenjive stvarnosti.

Svet viđenog, prevodi osobenim postupkom predstavljačkog naturalizma u više sfere osećajnog i oblikovnog jer kad je "završeno delo očiju obavlja se delo srca". Ono što je akumulirano iznutra, autentično osećanje i povišena stanja duha, ugrađeno je u sliku tako da je skala prepoznatljivih vizuelnih činilaca odmaknuta od predmeta, a predstavljen prizor poprima obeležja likovne metafore.

U procesu interiorizacije viđenog i njegove vizuelizacije po imanentnim principima likovnosti Danijela Gunjić Resanović ne odvaja percepciju od ekspresije tako da "izražava ono što opaža i opaža ono što izražava". Pojam ekspresije, međutim, nije ovde usko povezan s pojmom subjekta" kao kontejnera u obliku monade u kojem se stvari osećaju a potom izražavaju projektovanjem u spoljni svet" jer ona,interferiranjem vidljivog s nevidljivim, svet unešen u sebe preobražava u ono što nije, likovnim elementima preoblikuje stvarnost i strpljivo gradi svoju umetničku realnost. To više nije veran zapis vizuelnog iskustva i prepisivanje onog što se vidi jer motiv sagledava opredeljena svojim bićem i likovnim gradivnim jedinicama koje odgovaraju njenom meditativnom senzibilitetu. S one strane naslade oka motiv vidi kao strukturu sazdanu od spleta linija i boja čije komplementarne relacije moduliraju čvrstu arhitektoniku likovnog prizora. U njemu crtež preuzima dominantnu ulogu, on je "kostur" slike koji pruža mogućnost da se "gleda kroz liniju i oseća linijom". Boja i svetlost podređeni su karakteru i toku linije koja svojom nervaturom definiše oblik, raspoređuje mase, nagoveštava kretanje i ukazuje na uzajamnost materije i unešene energije u osveštavanju trenutka kad doživljaj prelazi u čistu vizuelnu činjenicu. Hromatska skala nevelikog registra svedena je gotovo na jednu boju čijim tonskim gradacijama, nekim volšebnim, teško dokučivim fluidom, postiže plastičnost i poetične individualističke intonacije. Ali, plošno tretiranje boje i njeno tonsko variranje od tamnog do svetlog patiniraju vitalističke reflekske skoro monohromno upotrebljene kolorističke palete i usporavaju linerane ritmove površina. Neočekivani prodori svetlosti i efektno upotrebljeni sudari svetla i senke narušavaju statičnost kompozicije i dinamizuju prizor koji, oslobođen poetskog sentimentalizma, sluti iza stvarnosti koju živimo neku trajniju i potpuniju realnost gde su vidljivi oblici samo posrednici u dosezanju duhovnosti.

Zaokružena sobom **Dragoslava Daga Gunjić** probija se "kroz šumu pamćenja, koje je verno na svoj način i neverno na svoj način, kroz tu ogromnost života što nas zapljuskuje sa svih strana, kroz zaborav koji nas potkrada i koji najčešće krije suvo zlato istine, kroz te smrti što nas kradu, kroz to vreme koje nam svaka noć lomi" (D. Matić). Na putu ka sebi ne želi da se skameni u izvesnosti, raste na sve strane, živi jednovremeno s nekoliko života koji prelaze jedan u drugi i kao hemičar i kao pripovedač i kao pesnik i kao slikar uvek

gradi svoj most prema sebi i svetu oko sebe. Opoljena simbolima sujete i pakla oseća nelagodu postojanja u sablasnim dimenzijama iskrivljene stvarnosti, traži svojih pet minuta da slobodno diše i iz životnog nemira odlazi u stvaralaštvo a kada je u umetnosti nema je u životu i obratno. Ideolog, profet i tumač svoje subjektivnosti u pažljivom samopostatranju i proveravanju sebe deliće svoje rasutosti pronalazi u pojavama spoljašnjeg sveta koje uvlači u sebe, propušta kroz rešetke mašte i preobražava tihim neimarstvom u suptilne kolorističke harmonije, začudnu igru svetlosti, linija i oblika. S jasno izraženom svešću ne samo šta je delo već i šta ono znači, iz sebe želi da iscedi svaku kap slike koja nije ogledalo realnog i stvarnog već zorni dijagram unutrašnjih previranja i snage doživljaja. Slika se rađa subjektiviziranim čitanjem iskustvenih pojava i u svom likovnom tkivu ostavlja plamene tragove sagorevanja potenciranog senzibiliteta ili obavlja eteričnim duhom tajne proosećanu arhitektoniku dela koje evocira uravnoteženim plastičnim elementima neizrecivo bogatstvo života.

Zapitana za sopstvo Dragoslava Daga Gunjić kroz okno sadašnjosti klizi prema prošlosti i pronalazi naznake identiteta u temporalnoj dubini. Svesna sadašnjeg trenutka iz kojeg posmatra proticanje prošlosti i drugog plana,nazvanog srednji vek u kome senke brzo menjaju mesta i pozivaju u isti tok prolaznosti svedoka jednog drugog vremena, koje se privremeno zove sadašnjost obeležava vlastiti pripadnički prostor u kome slika po fotografijama srpske srednjovekovne manastire. U likovnoj transoziciji rečitih tragova čovekovog duhovnog prisustva u vremenu i prostoru, duhovnih mostova, nekad simbola a danas samo simbolisano, podignutih između vremena i slojeva stvarnosti, izbegava preslikavanje i poput starih neimara i živopisaca pokušava da prikaže neprikazivo, predoči nevidljivo i predstavi nepredstavljivo. Tokom preobražavanja i ugrađivanja viđenog u harmonično akordiran poredak slike, topla unutrašnja viđenja, opisana jednostavnom linijom i oplemenjenom fakturom, obojena sugestivnim koloritom i prošarana zvonkim hromatskim akcentima utkiva sa vizantijskim smislom za jasnoću kompozicije u skladnu strukturu slikanog prizora. Na tragu poentilizma ponekad atomizuje mrlje boje u precizno kontrolisan sistem kolorističkih tačaka da bi strukturalnim raščlanjivanjem svetlosti (boje) postigla hromatsku čistotu i veće svetlosne vibracije tako da njena slika često izrasta u čvorić na beskonačnoj, jedva vidljivoj paučini-dodirnemo li ga očima počinje da treperi a ponekad je to treperenje važnije od geometrijske artikulacije pojedinih segmenata sakralne arhitekture. Nepomučen mir i zvezdanu tišinu prizora narušava ponekad milozvučna jeka crkvenih zvona koji postaju motivacijska okosnica u mnogim slikama. U slikama Dragoslave Dage Gunjić zvono, osim strukturalne funkcije u likovnom sklopu, svojim nemuštim ali dovoljno jasnim oglašavanjem poziva na molitveno tihovanje i opominje nas da se okrenemo sebi, da budemo ljudi,da povratimo zagubljene vrednosti Čoveka.

Ne događa se tako često da na istoj izložbi predstavljaju svoje likovne radove snaja i svekrva. Zajednički nastup Danijele Gunjić Resanović i Dragoslave Dage Gunjić pred kruševačkom publikom ne svedoči samo kompletnost linearnog i pikturalnog koncepta već i stvaralački napor da se jezikom umetnosti izgradi svet smisla.U senci razarajućeg pesimizma svojim slikama oživljavaju načelo transcendiranja društvene i lične istorije i ukazuju na stazu duhovnosti kojom se zajedno kreću u potrazi za jednim celovitijim i mogućim svetom u kome neće iskidani, fragmentarni život da ostane njihova sudbina.